

Gorkić Taradi i grupa mladih autora

VITEZOV PROLJETNE LIVADE

Nakladnik: Udruga Mlada pera

DJEČAK ZVAN FILIP

Filip se probudio bez dosadnog zvocanja budilice malo prije osam sati. Nije mu se nikud žurilo, jer i danas ima na rasporedu ono što voli, pa se i ne može reći da ima raspored, jer raditi ono što voliš kad želiš je zabava, a ne obaveza.

Ipak, brzo je doručkovao, jer je vidio da roditelji već veselo rade u vrtu.

A oni su uvijek nastojali raditi dok Filip spava ili se zaigra s vršnjacima, voljeli su provoditi vrijeme s njim, igrati se s njim i odgovarati na njegovo tisuću i jedno pitanje i barem još tisuću potpitanja, jer Filip je bio radoznalo dijete. Tako su ga roditelji kroz igru učili, a nije im bilo teško jer sve ono što je Filipu trebalo za budućnost i život bilo je tu, oko njega, u prirodi.

Zapravo se čitava životna mudrost svodi na to da treba živjeti u suradnji s prirodom.

Danas će brati bazgu i raditi sok od bazge. Filip ga obožava. Fini su mu i drugi sokovi koje rade, recimo od mrkve, jabuke, brusnice, no bazgin mu je omiljeni. Možda zato jer mu je baka jednom rekla da ja sladak baš kao i on; inače bi bilo normalno da mu omiljeni bude sok od mrkve. Zašto? Pa zato što je takve boje i Filipova kosa. Ne crvena, nego više narančasta i k tome još kuštrava. Ako se Filip malo duže ne bi šišao ta kuštravost skoro pa bi prerastala u uvojke. To bi naravno svi-

U trenutku kada je brao bazgu, pitao se zašto je bazga žuta? Odlučio je pitati mamu. „Mama, zašto je bazga žuta?“ Mama mu na to pitanje nije znala odgovoriti pa je rekla da je priroda bazgi dala žutu boju. To Filipa nije zadovoljilo pa je odlučio isto pitanje pitati i baku: „Bako, zašto je bazga žute boje?“ Baka mu je rekla da je bazga žuta zato jer sunce jako svijetli pa je bazga zbog toga požutjela. Filipu se to učini zanimljivim. Uostalom, Filipa je zanimalo sve što je povezano s prirodom. Htio je postati timaritelj ili ranger, ili se brinuti o životinjama u zooškom vrtu.

Odjednom se sjetio da je na stolu u dvorištu ostavio ubranu bazgu te je pohitao kući što je brže mogao. Kada se približio stolu, ugledao je pun roj pčela. Pomalo ih se bojavao pa je povikao dozivajući mamu: „Maamaaaa!“ Mama je brzo istrčala van i upitala ga gdje gori. Filip joj je odgovorio da ne gori, već leti. Mama se samo nasmijala i objasnila mu da ga pčele neće

ma bila simpatično osim Filipu. Nije mu smetalo jedino kad su u povremene posjete dolazili Matija i njegov prijatelj Down. Matija je isto bio crvenokos pa su ih ovako lakše razlikovali kad su u igri odlutali malo dalje. Filip je volio svog prijatelja Matiju jer je on skoro pa uvijek nasmijan, raspoložen za igru i volio je svoje igračke dijeliti s prijateljima. Od svih igračaka Matiji je najdraža igračka bila priroda. Zato je volio hodati i trčati, pa trčati i hodati, zaviriti u svaki grm, ispod svakog kamena, mahnuti svakoj ptici, pozdraviti svako šumsko biće, diviti se svakom cvijetu na livadi. Matija je jednostavno obožavao prirodu.

I Filip je volio prirodu, a još više ono što priroda daje, pa se uhvatio branja bazge, ne znajući da su roditelji već nabrali dovoljno i započeli s kuhanjem. Naravno da je Filip odmah počeo s pitanjima: pa zašto treba šećer, pa zašto treba limun, pa zašto se treba ohladiti, pa zašto se ne može odmah piti i tako unedogled. Jer jednostavno, to je bio Filip: znatiželjan dječak. Kako su mu se samo roditelji znali smijati dok bi u čudu mahao glavom, a kosa mu poskakivala na i oko glave dok je istovremeno mahao rukama čudeći se nečemu novom što je upravo saznao. Ili čuo. Ili vidio. Kad malo bolje razmisliš, mogao bi Filipa zamisliti kao narančasto-crvenu spužvu koja upija sve oko sebe baš kao vodu.

Gorkić Taradi

ubosti ako ih ne napadne, tj. ukoliko se ne osjećaju ugrožene. Ipak, Filip je bio zabrinut za bazgu. Mama mu je predložila da ubere drugu, a da ovu ostavi pčelama.

Tako je i bilo. Filip je ubrao veću količinu cvjetova bazge. Od toga je s mamom napravio sok i marmeladu, a ona bazga koju je ostavio pčelama se osušila pa je baki poklonio čaj od bazge. Zaključio je da priroda itekako zna biti darežljiva, ali cvjetove bazge i ostalo bilje valja brati daleko od prometnica i ostalih zagađivača kako bi ta prirodna energija bila što jača i zdravija. Unosom soka, marmelade ili čaja tako dio te prirode postaje i dio nas, a mi postanemo zdravi. Kada odrastemo, možda budemo timaritelji, rangeri ili se bavimo životinjama u zooškom vrtu...ali to je već neka druga priča.

Napisali: Filip Novak 8.r. i Leona Novak 2.r.

OŠ Gornji Mihaljevec

Mentorica: Lidija Novak Levatić

MA TI SI PICEK!

Filip se zaželio šumskih jagoda i odlučio ih nabrati. No ovaj put čim je izašao iz kuće, oko njega se počeo vrtjeti Picek. Piceka je Filip našao kad je prošli put brao šumske jagode - oboje su krenuli prema istim jagodama, pogledali se oči u oči, odmjerili i podijelili plijen. I od tada Picek, ta dodo ptica visoka kao i Filip, ne odlazi od njega, a pogotovo ne kad Filip ide brati voće.

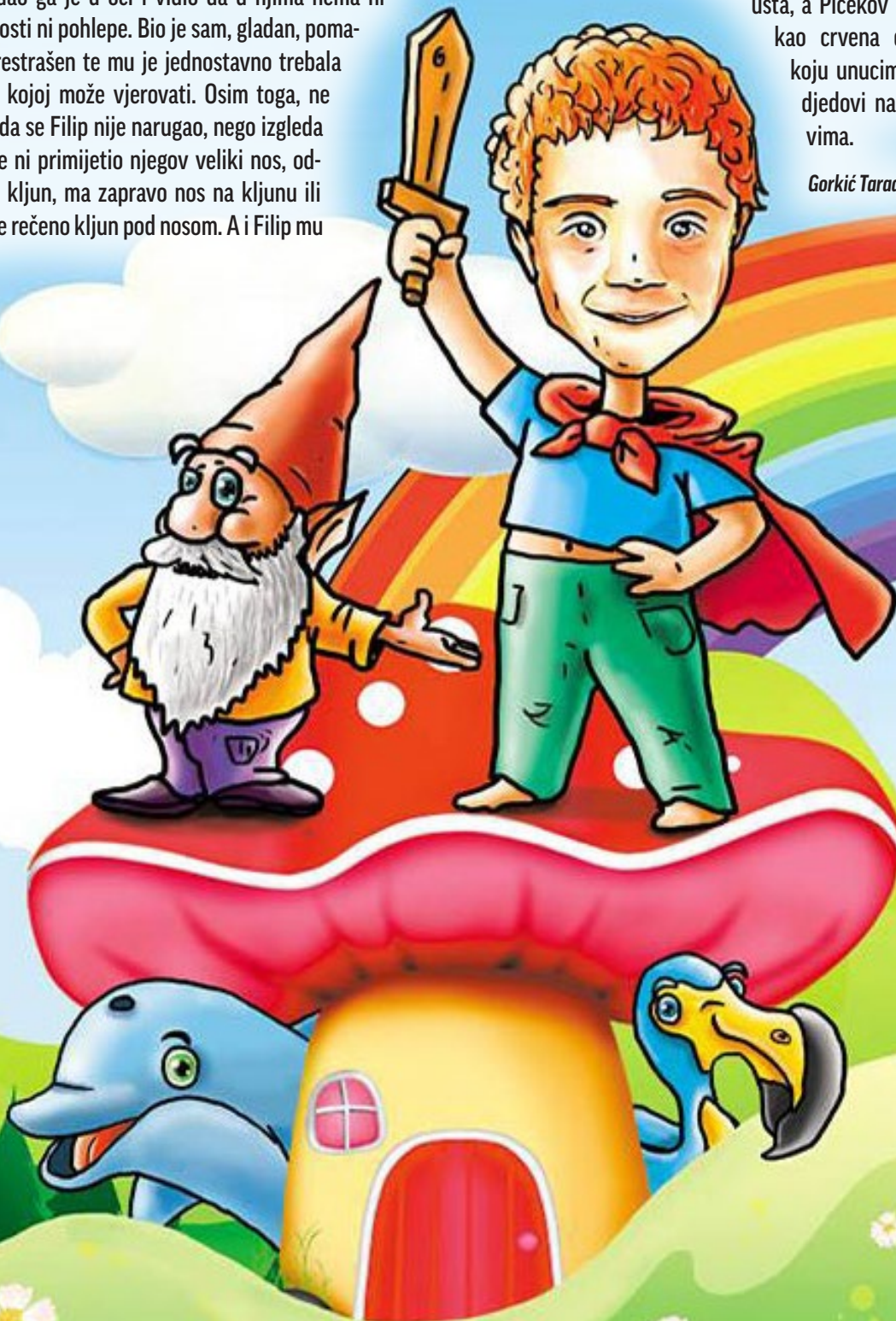
Picek je ostao bez roditelja i lutao, pa sam ne zna kako je dugo lutao, dok se nije našao u ovoj šumici. Gladan od dugog, ali zaista duuuuuuugog lutanja ugledao je šumske jagode i to istog trenutka i na istom mjestu gdje i Filip.

Pogledao ga je u oči i vidio da u njima nema ni opasnosti ni pohlepe. Bio je sam, gladan, pomalo i prestrašen te mu je jednostavno trebala osoba kojoj može vjerovati. Osim toga, ne samo da se Filip nije narugao, nego izgleda da nije ni primijetio njegov veliki nos, odnosno kljun, ma zapravo nos na kljunu ili točnije rečeno kljun pod nosom. A i Filip mu

je odmah rekao: „Picek mali, pa ti si gladan!“ - i pokazao mu neka uzme jagode. Bilo je to prijateljstvo na prvi pogled i prvi zalogaj. Kad su se najeli, najnormalnija stvar na svijetu je bila da Picek pođe s Filipom doma. Filipovi roditelji se nisu bunili, jer Picek jednostavno nije imao gdje drugdje otići, a oni su uvijek pomogli kad je netko trebao njihovu pomoć, na ovaj ili onaj način. Ovaj put su pomogli upravo tako - na ovaj način. Filip je volio ići brati voće s Picekom, jer je Picek imao urođen talent za pronalazak finog, zrelog voća, a pogotovo šumskih jagoda, ribizla, malina, kupina. A kad bi se najeli voća, smijali bi se jedan drugome kako su im se boje voća razlile oko usiju:

Filip bi bio sav crven kao kakav klaun, pa nisi znao je li crvenija njegova kosa ili usta, a Picekov kljun je izgledao kao crvena drvena sjekirica koju unucima kupuju bake i djedovi na seoskim sajmovima.

Gorkić Taradi

AKO JE BENDI DUPIN, TKO JE ONDA VANČEK?

Picek je najviše volio kad je Filip išao u ribolov, jer je Filip lovio ribu u rijeci gdje je živio njegov prijatelj Bendi, simpatični riječni baiji delfin. Zapravo, svu ribu bi i ulovio Bendi, ali ju je dijelio s Picekom i Filipom. A nikad se nisu vratili praznih ruku, jer je bilo puno ribe u rijeci, a i Bendi je bio odličan ribolovac. Osim toga, uvijek su ulovili koliko im treba, nisu ni razmišljali o tome da idu u obaranje nekakvih rekorda.

Nakon što je pomogao roditeljima u vrtu (zapravo se više igrao lovica i skrivača s glistama, jer pola posla u vrtu su odradivale gliste pa se Filip i nije morao baš nešto mučiti), Filip je otišao do Vančeka, vrtnog patuljka koji je tvrdoglavo po cijele dane glumio da je kip. Jedino kad bi došli Filip i Picek odustao bi od te svoje uloge i razgovarao bi s njima.

Prvo bi im uvijek ispričao što je saznao od drugih vrtnih patuljaka. Naime, svaku večer su se vrtni patuljci sastajali na Proljetnoj livadi i razmjenjivali događaje proteklog dana u svojim vrtovima. Uvijek se saznalo nešto novo ili u najmanju ruku smješnije nego jučer. A o tome kako bi koji patuljak ispričao priču, ovisilo bi i kakvo bi ime dobio od ostali patuljaka. Vanček je, to je lako zaključiti, dobio ime po Ivančici, cvijetu kojeg je jednostavno obožavao.

Ivančica je bilo posvuda, i po livadama i po vrtovima, a Vanček se stalno divio ljepoti Ivančica.

Štoviše, napisao je nekoliko pjesama o Ivančicama, čak i jednu baladu. Šuška se da potajno radi i na mjuziklu gdje bi sve uloge imale Ivančice. Mjuzikl bi, pretpostavljate, veličao Ivančice. Što nije ni čudno, jer je zaista ljepota vidjeti livadu punu Ivančica kako se lagano njišu u ritmu povjetarca oponašajući osmice u valceru.

Danas je Vanček imao i jedan prijedlog. Odlučio je da će on biti zaštitnik Ivančica, a Filip i Picek su odmah izjavili da će i oni zajedno s njim biti zaštitnici Ivančica. Nije da je Ivančice trebalo štiti, ali ideja je bila famozna - postati zaštitnik. No tako veliki događaj ne može proći bez Bendija, pa su brzo otrčali do rijeke i ispričali Bendiju što namjeravaju. I Bendiju se ideja jako svidjela, i još nije bilo ni vrijeme ručka, a već su osnovani Vitezovi Proljetne livade!

Zahvaljujući Vančekovom potajnom pisanju pjesama za koje su svi znali, vitezovi Proljetne livade dobili su i svoju himnu koju su zajedno i otpjevali prije nego su se zaputili na ručak:

Kada Sunce izade i rastre svoj sjaj,
Ivančice jedna drugoj pohrle u zagrljaj,
jutarnjom rosom nježno se umiše,
pa složno novom danu zaplesaše,
vitka tijela visoko im skočiše,
a pčele nektar njihov slasno popiše.
Svaka Ivančica sada znade
da je čuvaju Vitezovi Proljetne livade,
a znadeš li prirodu voljeti,
postani vitez i ti!

Gorkić Taradi

Kad su otpjevani posljednji stihovi pjesme, uslijedio je pljesak. Svi su tražili još, no bilo je vrijeme za odmor i svi su otišli svojim kućicama. Vitezovi Proljetne livade došli su na ideju da svoju himnu otpjevaju u svim vrtovima i na svim livadama. Sve je dobro išlo dok nisu dobili poziv za natjecanje u pjevanju. Tamo je bilo mnogo grupa koje su imale svoje pjesme ili himne. Jedna od tih grupa bila je iz njihovog susjedstva i znala je njihovu himnu. Grupe su počele izlaziti na pozornicu, jedna po jedna. Bila je još samo jedna grupa prije, nego što su Vitezovi Proljetne livade izašli na pozornicu. To su bili njihovi susjedi. Kad su počeli pjevati njihovu himnu, nije im bilo jasno što se događa. Nastala je buka. Došao je red i na njih. Kad su došli na pozornicu, nisu znali što napraviti no ipak su pjevali svoju himnu. Publika ih je zbunjeno gledala, no oni su nastavili pjevati. U tom trenutku, pojavile su se Ivančice koje su svima rekly što se dogodilo. Žiri je bio zbunjen, no njihovi susjedi su ipak na kraju priznali što su napravili i ispričali se što su ukrali njihovu himnu. To je bila jedina ideja jer nisu imali inspiraciju. U tom trenutku, Vanček je rekao da su mogli pristojno pitati i tako postići dogovor. Filip je došao na ideju da svi zajedno otpjevaju pjesmu i tako će svi biti sretni i zadovoljni. Žiri je to odobrio jer je bit tog natjecanja zajedništvo i sloga. Na kraju su proglasili pobjednika natjecanja. To su bili Vitezovi Proljetne livade i njihovi susjedi.

*Napisali: Elena Brčina, 4.r. i Jasmina Klopotan, 8.r
OŠ Ljubeščica, Ljubeščica*

Mentorice: učiteljica Božica Šantek i učiteljica Sanja Horžić

NOVA STARA KUĆA KORNJAČE ISKRE

Livadom, a i šire, brzo se pročula vijest o Vitezovima Proljetne livade. I svi su ih shvatili vrlo ozbiljno. Ne samo kao vitezove, već i savjetnike, prijatelje, doktore, hitnu pomoć... ma tko god se našao u kakvoj nevolji ili je trebao savjet, tražio je pomoć vitezova i oni su uskoro imali pune ruke, krila i peraje posla. I shvatili su svoje nove obaveze vrlo ozbiljno i savjesno.

Brzo su stekli reputaciju vitezova koji drže do svoje časti i pomažu svakome koliko je u njihovoj moći. A raspon zadataka, molbi, želja i pitanja je bio više nego raznolik i blago rečeno svestran.

Bilo je za njih jednostavnih, a za tražiteljice savjeta itekako teških pitanja poput nedoumica Ivančica koje latice odjenuti ujutro, a koje navečer, koliko raširiti listove kad je mirno, a koliko kad puše povjetarac.

Prvi zaista ozbiljniji zadatak pred njih je postavila kornjača Iskra. Ona je bila jedna od najstarijih stanovnica Proljetne livade. Šuš-kalo se da je već prešla stotku, ali kako se dame ne pita za godine, uvijek je bila blizu stotke.

Poznato je da kornjače svoju kuću uvijek voze sa sobom, što je i inače vrlo praktično. Kad se umore, odmah su kod kuće i mogu u krevet odmoriti. Iskrin problem je bio taj što je voljela brzo putovanje i u jednoj takvoj jurnjavi je naletjela na brežuljak i poletjela kroz zrak kao da se našla na skakaonici. I pri tome je razbila jednu slagalicu na mozaiku svog oklopa. Budući da ju je onda stalno mučio propuh, a da ne spominjemo prokišnjavanje u njenu kuću, zatražila je pomoć kod naših vitezova.

Dugo su vitezovi razmišljali kako pomoći kornjači Iskri, no na kraju se pokazao korisnim Filipov prošlogodišnji posjet radionici izrade ciglica od blata i sijena.

Napravili su smjesu sličnu onoj za palačinke, ali od ilovače i vode. Zatim su nasjeckali slamu i umiješali je u tu smjesu. Kamenjem su ogradili prostor veličine rupe na kornjačinom oklopu i tu napunili svoju smjesu od ilovače i sijena. Kad se takva ciglica osušila, jednostavno su njome začepili rupu na Iskričinom oklopu. Nije više prokišnjavalo, ali je bilo prozračno pa je zahvaljujući sjenu u ciglici, koje je napravilo kao male tunelčiće u ciglici, Iskrica sada imala i ventilaciju u kući, a da joj nije prokišnjavalo, a nisu joj više mogli dosadivati ni komarci ni muhe koji su voljeli dolaziti nepozvani u njenu kuću.

Kornjača Iskra je bila izuzetno zadovoljna njihovim rješenjem i u čast Vitezova Proljetne livade organizirala utrku pod nazivom Proljetni kros Proljetne livade. Na utru su se prijavili mnogi stanovnici livade, čak i obližnje šume, pa i kornjačin najveći konkurent u brzini, gospodin Zec. No mislim da ste već čuli kako je završila ta utrka! Kornjača Iskra je pobijedila, jer jednostavno nije ni pomislila da odustane u ostvarenju svog cilja – otrčati utru do kraja!

Gorkić Taradi

Kornjača je htjela proslaviti svoju pobjedu u utrci, jedino ju je mučila još jedna stvar. Nikako nije mogla prihvatiti onu jednu kockicu ilovače na oklopu. Smatrala je da zbog nje nije dovoljno lijepa. Kako bi ipak proslavila svoju pobjedu, odlučila je to na trenutak zaboraviti. Pozvala je mnoge životinje, naročito Vitezove Proljetne livade. Mnogi od njih nisu znali kamo doći pa je kornjača Iskra napisala na komad drveta svakome:

**Dragi prijatelji, molim vas
da dodete na jezero da
proslavimo moju pobjedu.**

Svi gosti su se zajedno okupili par kilometara prije jezera i dogovorili da joj svi zajedno pripreme neko malo iznenađenje. Dogovorili su se da, kad ona usne nakon proslave, ukrase oklop s puno boja. Znali su da ju unatoč pobjedi muči njezin izgled. Tako su došli da njezinu zabavu i čestitali na pobjedi. Iskra se jako razveselila i ponudila im da pojedju sve što je pripremila. Sve je bilo jako lijepo servirano na listovima. Kad su se svi dobro najeli, polako su se razišli, ali naravno onaj dogovor još uvijek vrijedi. Svi su se našli tri sata nakon zabave iza drveta za kojim je Iskra spavala. Svaki od njenih prijatelja donio je nekoliko šarenih boja. Onda su prijateljici počeli ukrašavati oklop. Neki su crtali sunce, a neki mjesec. Zabavljali su se i činili su dobro svojoj prijateljici, a to i je bit prijateljstva!

Ujutro se kornjača probudila, pomolila glavu van iz oklopa i ugledala obojan oklop. Sva se razveselila. Sada je znala da će biti lijepa pa se nije bojala kako naći dečka. Kada je pala noć, shvatila je da joj je netko zvijezde i mjesec obojao s neonskom bojom tako da je svjetlila u mraku. To ju je opet zabrinulo...

Dogodilo se stvarno nešto neobično, pokraj nje je prošla jedna kornjača po imenu Vatroslav. Poprilično ju je gledao i jako mu se svidjela njezina neobična boja na oklopu. Ona se ipak sramila i samo ga je nekoliko puta krišom pogledala. Kada ona nije gledala, prišao joj je i pitao je može li mu biti cura. Pristala je! I već znate: zajedno su živjeli do kraja života i divili se njezinim neonskim zvijezdama na oklopu.

*Napisali: Anesa Knezić 2.r. i Anamarija Knezić 6.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentorica: Lidija Novak Levatić*

SUNČANE NAOČALE GLISTE ZORICE

Tog dana su Filip, Picek i Vanček radili kućicu na drvu, zapravo bi bilo preciznije reći tajno skrovište za Vitezove Proljetne livade. Gradnja nije baš brzo napredovala jer su svako malo otrčali okupati se u rijeku sa Bendijem. Iako je živio u rijeci, Bendi je također pomagao u gradnji skrovišta. Skupljao je drva uz obalu i donosio do trojice majstora da ih ugrađuju u kućicu. Naravno da je s pogledom iz rijeke također bolje vidio rade li kućicu ravno ili visi lijevo ili desno, baš kao onaj kosi toranj u Pisi, koji mu je mama pokazala na jednoj fotografiji. Filip se uvijek pitao kako bi to izgledalo da jedeš juhu u tom tornju. Sigurno bi ti nešto iscurilo iz tanjura kad juha neće stajati koso kao toranj. I zato je Filip jako inzistirao da pod kućice bude ravan. Počeli su rano raditi jer će kasnije biti jako vruće pa je bolje biti negdje u hladu, mada je drvo imalo gustu krošnjicu i davalo puno hlada.

A sreća pa se i u rijeci možeš rashladiti, a tu je baš bio zapravo mali rukavac pa nije bilo opasnosti od virova.

Nakon što su se po tko zna koji put okupali, vitezovi su legli na travu ispod drva da malo odmore. Nije samo tako raditi kućicu. Fizički je to posao, a i bolje je prvo malo razmisliti i

sve pripremiti, jer dobra priprema je pola obavljenog posla. Bar su tako čuli od starijih. I dok su tako ležali, iznenada su začuli jadikovanje. Okretali su se oko sebe, dok nisu shvatili da zapomaganje dolazi iz rupe u tlu malo podalje njih. Tamo je izbezumljeno zapomagala glista Zorica. Izgleda da je izgubila svoje sunčane naočale. Ili ih je možda zaboravila kod kuće? Ili ih je ostavila kod svoje prijateljice Dorice gdje je bila na kupanju u jutarnjoj rosi?

Dok je išla od Dorice kući ugledala je ovu rupu u kojoj se nakupilo rose i odlučila se još malo okupati. Tko bi propustio besplatno kupanje u takvom ekskluzivnom bazenu? No u međuvremenu je sunce obasjalo taj bazen, isušilo ga, a Zorici blještalo u oči i ne vidi put kući. A već je počelo i ozbiljno prijetiti da Zorica dehidrira i izgori na suncu.

Pa ovo je slučaj upravo za vitezove Proljetne livade!

Filip i Picek su lišćem napravili suncobrane za Zoricu, a Vanček je otrčao po vodu u rijeku da smoči Zoricu. I tako su je štiteći lišćem i polijevajući vodom otpratili do kuće. Kad su stigli do njene kuće, Zorica je sve zagrlila, zahvalila im, i obećala da će u Filipovom vrtu raditi najbolji humus koji može! A kad je humus dobar, i povrće je odlično!

Gorkić Taradi

POSJET PREPELICE LI JE PE IZ JAPANA

Svi su već znali da prepelici Mirki dolazi u posjetu njezina rođakinja iz Japana prepelica Li Je Pa. Dolazi ona svake godine u posjetu Mirki, dok se vraća sa zimovanja u Kini, pa samo malo skrene s puta da vidi svoju omiljenu rođakinju.

A kad se nađu zajedno, gosti su dobro došli, no od njih dviju nitko ne može doći do riječi. Mnogo toga se i jednoj i drugoj dogodilo od prošle godine i puno toga se ima za ispričati.

No svi redom su obožavali kad je Li Je Pa, u zalazak sunca recitirala poeziju. I to ne bilo koju, već japansku. Naučila ih je da se te pjesmice od samo tri reda zovu haiku poezija, i u ta tri reda ponekad je opisano više nego u pjesmama od nekoliko kitica.

Picek se zapitao koliko bi tih haiku pjesama trebalo da stanu u jednu pjesmu Klinaca s Ribnjaka i izazvao opći smijeh kod sviju. Budući da su stanovnici Proljetne livade toliko voljeli slušati haiku poeziju, prepelica Li Je Pa ih je pozvala da sami pokušaju napisati barem jednu haiku pjesmicu, što su svi s oduševljenjem prihvatili. Neki su se odmah busali u prsa da neće napisati jednu, nego deset tih haiku pjesmica, no uskoro su uvidjeli da to i nije baš tako lako.

Voljeli su slušati haiku poeziju jer najviše pjeva o prirodi i godišnjima dobima, no teško je u tri reda opisati svoj doživljaj. Mučili su se stanovnici Proljetne livade, bilo je pokušaja i smiješnih i još smješnijih. Osvanuo je i zadnji dan boravka Li Je Pe u gostima pa je trebalo odabrati najbolji, najljepši pokušaj haiku poezije. Li Je Pa je brzo odabrala haiku pčele Rose. Nije ni čudo. Rosa je svoj haiku posvetila onome tko joj svake godine daje fini med:

**Sladak zvuk svuda,
Žuta pjesma i žubor.
Maslačak pjeva.**

Gorkić Taradi

IZBOR MISS I MISTERA RAZLIČITOSTI

Grickalice, grickalice! Prvorazredne sjemenke i sušeno lišće – odzvanja Proljetnom livadom, a gužva kao da su se skupili svi stanovnici livade. Zapravo i jesu, i to ne samo livade, nego i svih okolnih vrtova.

Jer danas je taj veliki dan. Biraju se Miss i Mister različitosti! Skupilo se sve živo da pokaže ono u čemu misli da je najbolje različito od drugih, jer različitost je vrlo važna i neophodna.

Pa zamislite da smo svi jednaki, svi izgledamo isto, svi volimo isto, svi pjevamo isto, svi se smijemo isto...pa to bi bilo tako dosadno.

Pa kako bi nam mama ili tata skuhalo naš omiljeni ručak ako bi sva jela bila ista? Ne bi imali svoje omiljeno jelo, a niti ono koje ne volimo!

Ili da svi isto izgledamo? Kako bi nas roditelji prepoznali kad bi došli po nas u vrtić? A ako bi svi bili isti, onda ne bi imalo niti veze koji roditelji bi nas uzeli. I oni bi svi bili isti!

Ne bi bilo niti različitih sladoleda, samo jedan, kad su svi ionako isti! I zato je ne samo važno, nego i dobro biti različit! I to znaju stanovnici Proljetne livade. Svaki stanovnik nastoji pokazati svoju najveću različitost. Ove godine u žiriju su Vitezovi Proljetne livade: Filip, Picek, Vanček i Bendi te izaslanici obližnje šumice vjeverica Žirka i sova Mudrica.

Kandidata je bilo puno i svaki je htio pred žirijem, ali i ostalima prikazati prednost svoje različitosti. Fazan Joško se dičio svojim perima i oštrim sluhom, bubamara Klara je pokazivala kako je svojom prehranom veliki prijatelj cvijeću i čovjeku u vrtu, vrapčić Štefek svojim poznavanjem terena, zečić Zrinko se, uz svoja duga uha, hvalio i poznavanjem svih mrkvi u okolici. Na predstavljanje je u svom gracioznom stilu došla i bjelouška Vedrana, otplesao nebeski valcer leptirić Borko, prozujao bumbar Slavko i još mnogi, mnogi drugi.

No žiri je na kraju, uz tešku muku, odlučio:

Miss različitosti Proljetne livade je stonoga Sunčica, jer njenih sto pari cipela nikako nisu mogli proći nezapaženo.

Mister različitosti je jež Tvrtko, koji se pomalo pravio važan mačujući se sa svojih šest tisuća bodlji, a da nijednom nije ubo samoga sebe.

Kad je izbor završio, počela je velika zabava. Nastupali su grlice, zebe, češljugari i slavuji predvođeni cvrkutom slavnog kosa što je garancija za pjesmu do zore!

Gorkić Taradi

Svi su se dobro zabavljali. Grlice su pjevale operu, a zebe su plesale. Jež Tvrtko je još jedanput došao na pozornicu i pitao je želi li se netko mačevati s njime. Na to se javio dikobraz. Izvadio je svoju bodlju i naoštrio je. U tom trenutku zaustavila ih je stonoga Sunčica koja je odlučila pozvati Vitezove Proljetne livade. Kad su Vitezovi došli, jež i dikobraz su im sve ispričali da se oni zapravo nisu htjeli mačevati, samo su htjeli da Vitezovi dođu i da vide njihove bodlje. No Vitezovi su im rekli da to nije dobro jer su se mogli ozlijediti i da im više nitko neće vjerovati, ako će stalno lagati, a onda kad će govoriti istinu, nitko im neće vjerovati. Vidjeli su da to što su napravili nije bilo lijepo. Iduće godine bilo je natjecanje u mačevanju u kojem su sudjelovali svi ježevi i dikobrazi osim njih dvoje.

*Napisali: Elena Brčina, 4.r. i Jasmina Klopota, 8.r
OŠ Ljubešćica, Ljubešćica*

Mentorice: učiteljica Božica Šantek i učiteljica Sanja Horžić

SOLITER PUŽEKA MUŽEKA

Osim kornjače Iskre svoju kuću sa sobom stalno vuče i puž Muž, od milja zvan Pužek Mužek. Iako je na prvi pogled, pa i na drugi, njegova kuća manja od kuće kornjače Iskre, to je samo optička varka. Naime, kuća Pužeka Mužeka ima, pa ima, ovaj, ima, čekaj, pa nitko ne zna koliko točno ima katova. Sigurno je da ima nekoliko katova, najmanje tri, neki tvrde pet, a ima i onih koji se kunu da ima i deset katova.

I onda nije ni čudo što je Pužek Mužek toliko spor, jer istovremeno radi najmanje dva posla: hoda, točnije puže, i čisti kuću. I tako svaki dan. A zašto svaki dan čisti kuću?

Normalno da svaki dan čisti kuću, jer ako je u ponedjeljak očistio prvi kat, u utorak drugi, u srijedu treći, u četvrtak četvrti, u petak peti, u subotu šesti, u nedjelju sedmi, u ponedjeljak već mora ispočetka jer je prošlo već tjedan dana kako nije počistio prvi kat. A onaj vlažni trag što ostaje za njim, to je od silnih kanti vode koju stalno mijenja dok čisti kuću i onda tu vodu samo izlije kroz stražnji prozor. Koliko bi tek trajalo da stalno po stepenicama ide gore-dole i sa silnim kantama vode. Lifta nema, a stepenice su mu u krug, pa mu se još može i za-

vrtjeti u glavi od tolikog hodanja gore-dolje po kružnim stepenicama. Tu je onda naš puž Muž zatražio pomoć od Vitezova Proljetne livade: kako da si malo ubrza život jer je već nemoguće istovremeno puzati i čistiti kuću. Bio je to već mali teži zadatak za naše vitezove i razmišljali su o njegovom rješenju cijeli sat. Skateboard nije dolazio u obzir kao ni koturaljke ni romobil, trebalo je nešto što puže po zemlji baš kao puž, nešto što se non-stop vrti u krug i što bi puža otpuzalo dalje, nešto kao – pa jasno – nešto kao tekuća vrpca, nešto kao gusjenice na tenkovima. Rješenje odlično, sad ga još samo treba sprovesti u djelo. Picek i Vanček su odjurili s Filipom u njegovu sobu i izvadili sve igračke koje je Filip imao, našli jednu malu igračku – tenkić, skinuli kupolu s gusjenica tako da je ostao samo ravan pod na koji će se udobno smjestiti Pužić Mužić i moći dalje putovati bez da sam puže, to će raditi umjesto nje-ga gusjenice tenka, a on će se moći na miru posvetiti čišćenju svoje kuće, bit će brže gotov pa će mu nedjelja, a možda čak i subota ostati slobodni. I više se neće moći izgovarati da nema vremena za utrku s kornjačom Iskrom!

Gorkić Taradi

Nakon nekoliko tjedana, došao je dan utrke između Pužića Mužića i kornjače Iskre. Krenuli su na start i utrka je počela. Pužić je dobro krenuo, no ugazio je u jednu blatnu lokvu i zaprljao je kuću pa je stao i krenuo ju čistiti. U tom trenutku, kornjača ga je prestigla. Pužić se brzo vratio u igru i opet preuzeo vodstvo, ali je tada zapazio jednu mrlju na svojoj kućici i krenuo je u čišćenje. Kornjača ga je opet prestigla. Na samo 1 metar do cilja bili su izjednačeni i tako je ostalo sve do cilja. U drugom krugu, Pužić je opet ugazio u blato i kornjača ga je opet prestigla i sve je bilo kao i u prvom krugu.

U trećem, posljednjem krugu, opet je ugazio u lokvu, no ovoga puta je shvatio da, ako će čistiti kućicu, neće biti pobjednika. Bez čišćenja kućice, Pužić je hrabro nastavio dalje i na kraju je pobijedio. Poslije proglašenja pobjednika, bila je velika zabava. Kornjača i puž su se dogovorili da će ipak podijeliti nagradu i da će utrku ponoviti i iduće godine.

Na kraju svega, puž je shvatio da mora malo manje brinuti o čistoći bar kad se zabavlja.

Napisali: Elena Brčina, 4.r. i Jasmina Klopotan, 8.r

OŠ Ljubeščica, Ljubeščica

Mentorice: učiteljica Božica Šantek i učiteljica Sanja Horžić

PUŽEK MUŽEK I PROBLEMI S TEŽINOM

Pužić Mužić nije imao puno problema, ali koji put su mu se potkrale greške i problemi su se jednostavno gomilali i gomilali. Tako je bilo i ovaj put...nije se sve odvijalo tako kako si je pužić Mužić zamislio i isplanirao. Počelo je sve naopačke. Gusjenica Tenka nije se, nakon nagovaranja da pristane na utrku i svade radi te utrke s kornjačom, više htjela družiti s njim pa je Pužić Mužić u međuvremenu isplanirao kako će se utrkivati s kornjačom Iskrom: polako pa kako bude! Kada je opazio da u njegovoj sobi nema kućice, ostao je žalostan jer je znao da ne može sam puzati i da će ga kornjača nadigrati i biti brža. Nije se mogao sjetiti gdje je ostavio kućicu. Počeo je mrmljati i sve bacati oko sebe i nije htio ništa pospremiti, već je počeo plakati i puštati velike sline te se sakrio i od tuge i žalosti te je zaspao.

Sutradan je bio dan D. Morao je kornjači reći da će se utrkivati, ali kako je bio gol, nije mogao među ostatak svijeta. Bilo ga je sram i nije se osjećao dobro. Nagomilao je svu hranu koju je prikupljao i počeo je polako jesti. Jeo je i jeo tako dugo dok nije sve pojeo. Postao je strašno debeo, ali nije riješio svoju tugu i bijes radi toga što se nije mogao sjetiti gdje mu je kućica. I gusjenica Tenka ga je došla posjetiti, ali joj nije htio otvoriti vrata. Ona je bila vitka i lijepa, a on debeo i ružan! Tako se i osjećao: ružno i debelo. Ništa više nije htio jesti. Gusjenica Tenka nije odustajala. Nakon nekoliko dana malo pomalo zadobila je njegovo povjerenje i pustio ju je u sobu. Vidjela mu je samo ticala jer se skrivao iza zastora, ali rekla mu je da mu je kuća svježe oličena kako je htio što ga je zbunilo. Napokon se sjetio da je spomenuo farbanje kuće Tončeku, majstoru koji ga je očito ozbiljno shvatio i uzeo kuću kad se Pužek Mužek tuširao. Nikako ga nije mogao čuti jer je Tonček tihi mrav. Pužek Mužek zamolio je Tenku da ode po kućicu i da mu je donese. Kada mu je donijela, uvukao se na jedvite jade u kuću i od gladi srušio. Tenka ga je „probudila“ jednim slanim listom salate. Mljackao je neprekidno sve dok taj cijeli list nije pojeo. Energija iz zelenog povrća dala mu je snagu, a Tenka ga je hrabrila da ode kornjači i da dogovori utrku. Napokon, utrka je trebala početi i Pužek Mužek hitao je k'o raketa. Kornjača je bila ipak nešto brža, no to ga nije smetalo jer mu je Tenka obećala da će mu pomoći u mršavljenju i da će zajedno trenirati uz gredice salate na vrtu. Jednom će, uz trud i prijateljsko druženje, ipak pobijediti, ali to nije ono najvažnije, zar ne?

Napisali: Lea Posel, 6. razred i Teo Posel, 1. razred

OŠ Gornji Mihaljevec

Mentorica: Lidija Novak Levatić

TJEDAN ŠARENIH KIŠOBRA NA

Na Proljetnoj livadi već je bilo pomalo dosadno. Ništa se posebno nije događalo. Čak je i na svakodnevnim okupljanjima vrtnih patuljaka postajalo dosadno. Jednostavno se ništa nije događalo, i patuljci međusobno nisu imali što prenositi.

I večeras su se vrtni patuljci okupili, ali osim uživanja u zalasku sunca nikakvih novosti nije bilo. Zbog toga su se večeras svi okrenuli prema vrtnom patuljku Vančeku očekujući od njega kao jednog od vitezova Proljetne livade da pronade neko rješenje.

Tako su svi gledali u njega, baš se zablujili, da bi se on najrađe sakrio iza gljiva lisičarki koje su drijemale blizu njega i pokrio njihovim klobucima kao kišobranom da ga nitko ne vidi.

Čekaj! Pa to je to! Gljive! Kišobrani! Šarenilo!

U trenutku se Vanček isprasio pred ostalim patuljcima i svečano izjavio: Predlažem da imamo tjedan šarenih kišobrana! Neka sve gljive predstave svoje klobuke! Neka bude tjedan šarenila i boja!

A tko je ikad bio protiv šarenila prirode, palete boja u prirodi?

Nitko! Pa svi vole boje u prirodi! Cvijeće, lišće, travu...

Za organizatore Tjedna šarenih kišobrana zaduženi su vitezovi Proljetne livade, koji su odmah narednog jutra objavili

PROGLAS

kojim se pozivaju gljive velike i male
da se bojama svog klobuka hvale!

Nek' vam šarenilo
na ponos bude,
neka vam
se svi
čude!

I iako se zapravo ništa promijenilo nije, sve je bilo nekako blistavije! I do sada je livada bila zelena, ali sada je bila još zelenija, i do sada je imala žute, crvene, narančaste, šarene ukrase, no sada kao da se duga prelila po njoj. Gljive su ponosno išarale svoje klobuke pretvarajući se da su rasplesani šareni kišobrani. Cvijeće, i samo šareno, zavidno im bilo nije, jer svatko u sebi neku ljepotu krije. A dosada je nestala s Proljetne livade bez traga, jer boja u livadi ima puno, a svaka boja svoju priču ima, pa se sve slušaju već danima.

I patuljci naši su opet postali brbljavci stari, jer su na svaku priču još ponešto svojeg dodali. Ispada da pričama nikada kraja, jer za priče nema zaborava!

Gorkić Taradi

TRBUŠNI PROBLEMI GOSPODE VIDRE

Filip je još doručkovao, Picek se igrao lovica s leptirima, a Vanček glumio nepomičan kip patuljka u vrtu kad je na prozor sletjela sova Mudrica. Donosi važnu poruku od Bendija: Vitezovi Proljetne livade moraju se hitno sastati!

Sva sreća pa je Filip upravo završavao s doručkom, jer koliko god njegova majka podržavala vitezove, obrok, bez obzira koji bio u pitanju, se mora dovršiti na pristojan način.

Brzo je istrčao van, no Picek je to istrčavanje shvatio kao Filipovo pridruženje lovicama, pa je dao gas u potpuno kontra smjeru kako ne bi dozvolio da ga Filip uhvati. Filip je gestikulirao rukama da se vrati, a Picek je mislio kako mu maše u znak prihvaćanja lovica. Srećom je Vanček sve pomno pratio i uspio zaustaviti Piceka upravo u trenutku kad je trčao kraj njega, i to bacanjem kao kad se baca golman braneći penal.

Filip im je, mašući rukama i crvenokosom glavom te poskakujući nestrpljivo, objasnio da ih Bendi hitro treba. A kad jedan vitez treba ostale vitezove, tu se nema što razmišljati! Otrčali su do rijeke da saznaju o čemu se radi.

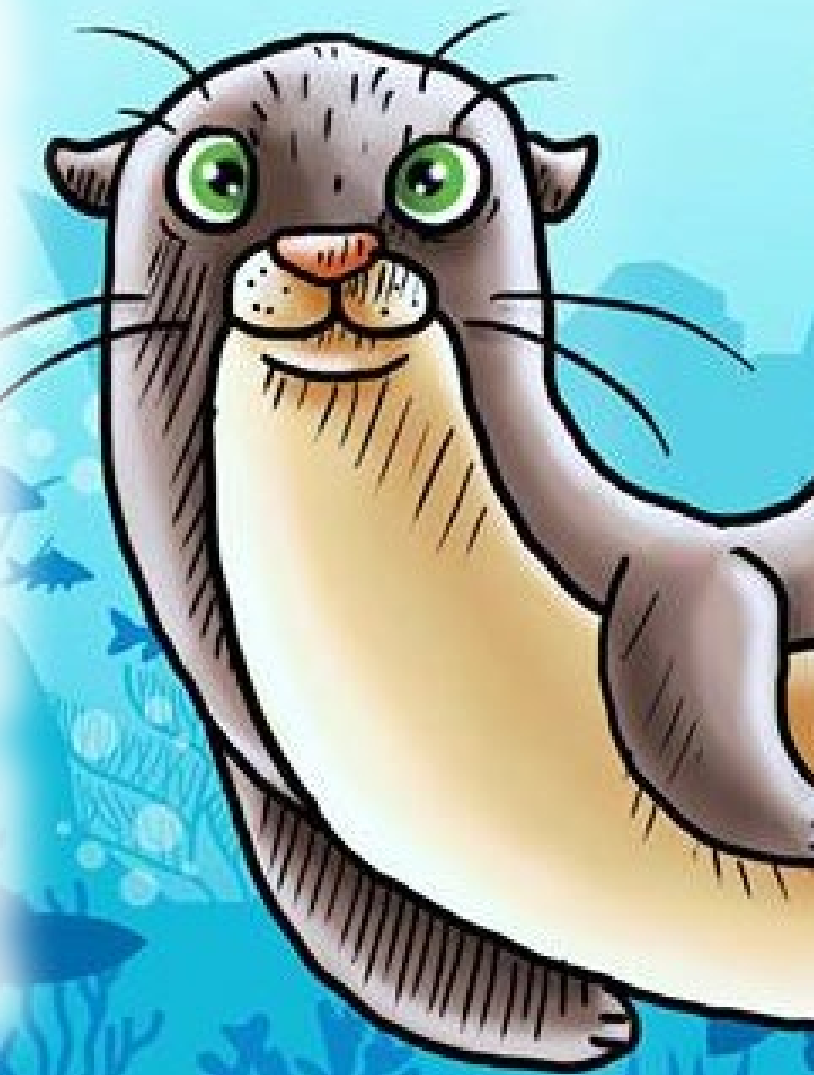
Već iz daljine su vidjeli kako Bendi non-stop radi skokove iz vode ne bi li ih ugledao kako dolaze. A s njim je bila i gospođa Vidra. Nitko nije znao njeno pravo ime, svi su je jednostavno zvali gospođa Vidra. A sada je bila gospođa Vidra s problemom, i to trbušnim. Gospođa Vidra jako voli jesti školjke. Baš jako. Zato najčešće jede školjke. Što je postao problem za njen trbuh. Ne iznutra, nego izvana.

Naime, gospođa Vidra zaroni na dno rijeke, uzme školjku i jedan kamen, tada se izvali na površini na leđa i lupa školjkom o kamen koji je stavila na trbuh dok se ne razbije i s ogromnim zadovoljstvom pojede sadržaj školjke. Ali zbog tolikog udaranja u kamen nju sad boli trbuh, a pogotovo kad iznova i iznova udara školjkom o kamen, odnosno preko kamena svoj trbuh. Ni u ludilu se ne želi ostaviti svoje omiljene hrane, a opet bol u trbuhu je sva jača. Bendija je zamolila da joj vitezovi pomognu kako znaju i umiju.

Ovaj put je Filip istresao rješenje kao iz rukava. Imao je negdje kod kuće još one narukvice za plivanje, one što se napušu pa navuku na ruke djeci koja ne znaju plivati da se mogu kupati. Odrezat će samo jednu polovicu, nju napuhati i na nju gospođa Vidra može staviti kamen dok razbija školjku.

Gospođa Vidra je bila oduševljena rješenjem i što će i dalje moći jesti školjke, a Bendi je izveo rekordan skok uvis uz salto mortale oduševljen što su vitezovi pomogli.

Gorkić Taradi

NOVI PROBLEM GOSPODE VIDRE

Vidra i Filip su prijatelji. Jedan drugome posuđuju stvari i odlaze na zajednička druženja i uvijek to bude jako lijepo. Zajedno se smiju, zajedno pjevaju i pričaju, govore jedan drugome tajne... zajedno plivaju i rone. Jednog je dana gospođa Vidra uzela žutu narukvicu za plivanje koju joj je u znak prijateljstva poklonio Filip, ali nakon nekoliko sati gospođi Vidri nešto se dogodilo.

Prilikom izlaska iz vode poskliznula se i pala. Ispuhala joj se Filipova narukvica za plivanje i pošto nije znala napuhati narukvicu, morala ju je ostaviti izvan vode.

Prilikom ponovnog zaranjanja, puhnuo je vjetar i odnio narukvicu za plivanje.

Gospođa Vidra bila je primorana pozvati Filipa. Filip je došao i vidio kako gospođa Vidra plače. Filip je pitao: „Gospođo Vidro, zašto opet plačete??“ Odgovorila je: „Vjetar je otpuhao tvoju narukvicu za plivanje!“

Filip je nakon toga otišao tražiti narukvicu jer je znao da ne može biti daleko i znao je da je narukvica žute boje pa će je lako pronaći.

Uzeo je narukvicu i sjeo. Razmišljao je i razmišljao i dobio ideju.

Uzeo je Vidrinu plastičnu zdjelicu od pojedenog jogurta i rekao:

„Gospođo Vidro, zaronite i uzmite najviše kamenja što možete.“

Gospođa Vidra zaroni i uzme dvije pune šake kamenja i stavi ih u zdjelicu. Filip joj objasni zašto je uzeo plastičnu zdjelicu i zašto je ona išla po dvije šake kamenja. Kamenje će u zdjelici biti teško i ako ga stave na žutu narukvicu, vjetar je više neće otpuhati. Gospođi Vidri to se svidjelo i rekla: „Oh, hvala ti Filipe.“ Filip odgovori: „Nema na čemu, bilo mi je drago pomoći.“

Te noći bio je jak vjetar, a gospođa Vidra je zaboravila u svoj dom unijeti plastičnu zdjelicu s kamenjem. Kad se ujutro probudila vidjela je da nema njezine plastične zdjelice s kamenjem. Zaurkala je tako jako da su je čuli i Filip i Picek i Vanček. Filip je otrčao do gospođe Vidre i pitao ju: „Zašto ste zaurkale gospođu Vidro?“ Odgovori mu: „Zaboravila sam unijeti unutra zdjelicu s kamenjem i sada sam je zauvijek izgubila.“ Filip je rekao: „Pričekajte samo malo gospođu Vidro.“ I odjurio je doma u svoju garažu i počeo raditi stalak. Nakon 2 h vrati se gospođi Vidri i pokaže joj stalak. Ona se začudi i zapita Filipa: „Što je to Filipe?“

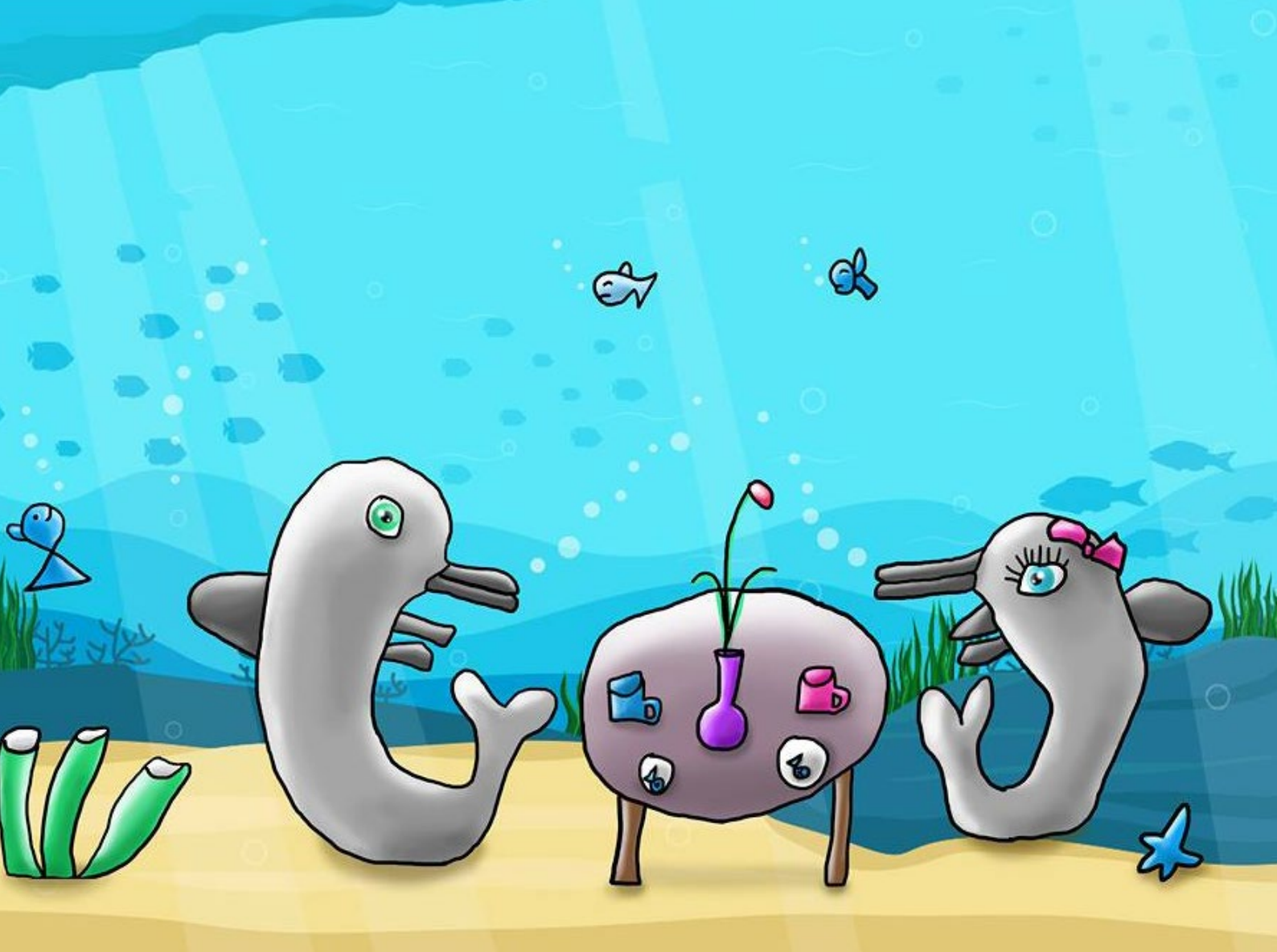
Rekao je: „To je stalak za zdjelicu, napravio sam ga od recikliranog drva.“

Kaže on i stavi još jednu plastičnu čašicu gore tako da ju pričvrsti drvenom letvicom.

Gospođa Vidra bila je oduševljena, odmah je otišla po kamenje. Bila je sretna što će se napokon moći kupati bez brige i što će moći ostaviti narukvicu kod bazena. Sljedećeg jutra došao je Filip i vidio gospođu Vidru kako je oduševljena. Rekla je: „Filipe, stalak je izdržao. Narukvica je tamo gdje mora biti – kod bazena! Hvala ti, najbolji si prijatelj kojeg jedna kornjača može imati!“

Napisali: Bruno Polanec 6.r i David Polanec 2.b, OŠ Gornji Mihaljevec

Mentorica: Lidija Novak Levatić

BENDIJEVA AVANTURA

Jednom davno u Proljetnoj dolini živjela su četiri viteza: dječak Filip, dodo ptica Picek, vrtni patuljak Vanček i naš glavni junak, delfin Bendi. Bendi je živio sam u Cvjetnom jezeru. Budući da je Bendi bio delfin, nije se mogao igrati na kopnu kao i drugi. Zbog toga je bio usamljen. Jednog dana se razljutio jer su ga zadirkivali kako on samo pliva, ništa drugo. Bio je povrijeđen i ljut na njih. Jednom prilikom otkrio je tajni prolaz do čarobnog mora zvanog Plava laguna. Otplivao je kroz tunel i vidio koraljni greben. Tamo je bilo mnogo riba, hobotnica i delfina poput njega. Bendi je tako upoznao jednu delfinicu. Plivala je u njegovoj blizini. Bendi joj je prišao te su se upoznali.

“Bok, ja sam Sky! Vidim da si nov ovdje. Odakle si? Kako se zoveš?”

Bendi joj odgovori: “Ja sam Bendi, dolazim iz Cvjetnog jezera.”

Zajedno su krenuli na večeru u restoran Crvena ruža te su, uz jelo, počeli razgovarati o životu, prijateljima. Njegovi prijatelji su se, u međuvremenu, počeli brinuti za njega: “Gdje je on? Nismo ga vidjeli već sedam sati!” Dječak Filip je zaronio

u jezero i našao poruku. Izronio je i pročitao poruku prijateljima: “Filipe, Vančeku i Picek, otišao sam. Dosta mi je vašeg izrugivanja samo zato što sam drugačiji od vas i što ne mogu hodati kao vi. Nemojte me tražiti. Zbogom zauvijek! Bendi.”

Bendi je sjedio sa Sky u restoranu.

Rekao je kako je otišao od svojih prijatelja jer su mu se rugali što nije poput njih. “Jako su me povrijedili i mislim da im to neću oprostiti”, rekao joj je Bendi.

“Imam ideju, Bendi!” dosjetila se Sky. “Podimo zajedno do tvojih prijatelja.” Bendi je poveo Sky kroz tunel i našli su se u Cvjetnom jezeru.

Na obali su ga nestrpljivo čekali prijatelji i počeli su mu mahati čim su ga ugledali. No, njih dvoje su se dogovorili da neće mariti za njih i tako će ih iskušati. Nastavili su plivati, pljuscati po vodi čas uranjajući, a čas izranjajući. “Bendi, gdje si bio, zabrinuli smo se za tebe?” upitao ga je Filip.

“Oprostite, dečki”, odvrati im bezbrižnim glasom Bendi, “sada ne mogu razgovarati s vama, imam predivno društvo!” Zatim se Bendi nastavio bezbrižno zabavljati sa Sky.

Picek, Filip i Vanček su se pogledali začuđeno. "Nije mu više stalo do nas", tužno reče Picek, "našao si je bolje društvo!"

"Nismo mu više zanimljivi", odvrati Vanček.

"Dečki, slušajte", reče im Filip, "sami smo si krivi što smo izgubili prijatelja. Zar mu se do jučer nismo smijali što se ne može igrati s nama na kopnu i govorili mu da je drugačiji od nas?"

"Jedino rješenje je da mu se sutra ujutro ispričamo i priznamo svoju pogrešku", reče Picek. "Slazem se", reče Filip, "to je najmanje što možemo sada učiniti."

Ujutro su se tri prijatelja zaputila prema obali da nađu četvrtog. Bendi je bio sam, slušao je jutarnje ptice i plivao. Filip ga je dozvao. Kad se Bendi približio obali, Filip mu se ispričao u ime svih: "Oprosti, Bendi! Pogriješili smo, žao nam je. Nismo te htjeli povrijediti, ali izgleda da jesmo. Sad shvaćamo da različitost obogaćuje, a uskogrudnost osiromašuje. Ti si naš prijatelj, Bendi, ne želimo te izgubiti!"

"U redu je, dečki", reče im Bendi, "već sam vam oprostio! Nekako mi je tužno bez vas!"

"Može jedan pozdrav?" upita ga Picek. "Naravno!" reče mu Bendi.

Tada Picek pruži svoje krilo, Vanček i Filip svoju ruku, a Bendi svoju peraju te nastade topli pozdrav.

"A tko je ona simpatična gospođica što je bila jučer s tobom?" upita ga Filip. "Htjeli bismo ju upoznati", reče Picek.

"Itekako!" potvrdi Vanček.

"A ona", odvrati im veselo Bendi, "još jedan dobar prijatelj u mom životu!"

*Napisale i ilustrirale: Tena Milašin, 3.a i Matea Sentivanac, 6.a
OŠ Dr.Stjepan Ilijašević, Oriovac
Mentorica: prof. Svjetlana Milašin
(ilustracije obradio Fantasy Factory)*

VRLO ZAPETLJANA PRIČA S JEDNOROGOM

Filipa i Piceka već ste imali prilike upoznati, ali ne znate za njihovu novu pustolovinu! To vam mi moramo ispričati. odvija se u šumi...

TIA: Znači Filip i Picek otišli su u obližnju šumu gdje je puno jednoroga.

TARA: „Tia, molim te bez jednoroga“!

I tako su otišli u šumu gdje nema jednoroga. Putem su pričali o raznim stvarima: bombonima, kolačima, autima, kućama, suncu, planetima i naravno o školi. Filip je pričao kako uskoro piše povijest koja mu baš i ne ide. Picek mu je predložio pomoć koju je Filip prihvatio pa mu je Picek putem davao instrukcije. Ma da! Filip je ubrzo shvatio da ni njemu baš ne ide povijest. To znamo po njegovim izjavama kao što je na primjer: „Kralj Ivek je prvi hrvatski kralj“. „Jaj, Picek, Picek, nisi ni ti baš neki povjesničar!“ Lijepo je to što je Picek predložio Filipu pomoć kao pravi prijatelj. I tako su oni došli do šume. Pogledali su desno, pogledali su lijevo i nigdje šumskih jagoda.

TIA: „Valjda su ih jednorozci pojeli“.

TARA: Tia, pa zar stvarno?

TIA: „Pa zašto ne bi bili jednorozci u priči pa s njima je uvijek sve ljepše“.

No, dobro neka ti bude. Znači došli su u šumu. Pogledali su lijevo. Pogledali su desno i nigdje šumskih jagoda. Tad su vidjeli kako je jedan jednorog potrčao i odlučili ga slijediti. I tako slijedeći jednoroga došli su do nekakve špilje. Krenuli su unutra. Picek je sav drhtao od straha, a Filip nije htio priznati da ga je strah, no svi znamo da ga je jako bilo strah. Kada su prošli špilju, došli su u nekakav čarobni svijet. Putem su susreli razna čudesna stvorenja. Susreli su vilenjake koji plešu i bojahu cvijeće, vile koje ukrašavaju kukce i gljive. Osim stvorenja doživjeli su i nekakve čudesne prizore. Šljokice su padale umjesto kiše, zečevi i lisice su bili najbolji prijatelji. Upoznali su i neke nove prijatelje: ježa Zlatka, fazana Bubeka, vilu Klaru, vilenjaka Štefeka i mnoge druge. Oni su ih vodili po tom čudesnom svijetu. Pitali su Filipa i Piceka što

ih je dovelo ovdje. Oni su odgovorili da su došli u šumu po šumske jagode kojih nigdje nije bilo pa su odlučili slijediti jednoroga koji ih je doveo k njima. Njihovi novi prijatelji su im odlučili udovoljiti i odvesti ih u jedan vrt. Ispred vrta sjedila su četiri psa. Jedan se zvao Tuti, drugi Muti, treći Kuti i četvrti Puti. Svi su bili šareni i svaki je govorio svojim jezikom. Tuti je govorio tutavskim, Muti je govorio mutavskim, Kuti je govorio kutavskim i Puti putavskim. Da bi ušli u vrt, trebali su naučiti reći bok na svakom od tih četiriju jezika. Sva sreća pa je iza grma sjedio šaptač Šapki koji je toliko dugo iza grma da se već naučio sve te riječi pa je odlučio pomoći našim prijateljima. Na tutavskom je bilo tut-tut, na mutavskom mut-mut, na kutavskom kut-kut i na putavskom put-put. I tako su oni ušli u vrt. Taj vrt bio je prekrasan. Prijatelji su im objasnili, da bi ubrali fine i slasne šumske jagode, trebat će riješiti zagonetku od zmaja Dragona i vile Dragice. Zagonetka niti nije bila toliko teška, a išla je ovako nekako: „Nježan i lijep kao cvijet, veseli je njegov let. Gdje je cvijeće, tamo lijeće..ima krila, nije ptica, a bio je i gusjenica. Tko sam ja?“

Hm, jedno vrijeme su razmišljali i tad su napokon shvatili da je to leptir, ljepotan livade. Super su oni to riješili i tad su mogli napokon uživati u slasnim jagodama. No, to nije bilo sve. Svaki od tih grmova imao je svoju svrhu. Jedan je davao moć letenja, drugi moć brzog pričanja. A jedan je bio kao stvoren za naše prijatelje, jer ako bi pojeli jednu jagodu s tog grma, cijela povijest bi im bila jasna. Povijest od Rima do 2. svjetskog rata bi bila jasna. I tako... dok su oni uživali u slasnim šumskim jagodama i smijali se, tako im se boja šumskih jagoda razlila po ustima pa se čuo užasan zvuk. Taj zvuk je išao nekako ovako: drrrrrrrrrrrrrrrr. Budilica jednorog! Dobro jutro, Filipe! Dobro jutro, Picek!

*Napisale: Tia Kos 4.r. i Tara Kos 8.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentorica: Lidija Novak Levatić*

BOŽIĆ NA PROLJETNOJ LIVADI

Jutro je. Filip je kao i obično ustao iz svojeg toplog kreveta.

„Već je Badnjak“, začudi se on.

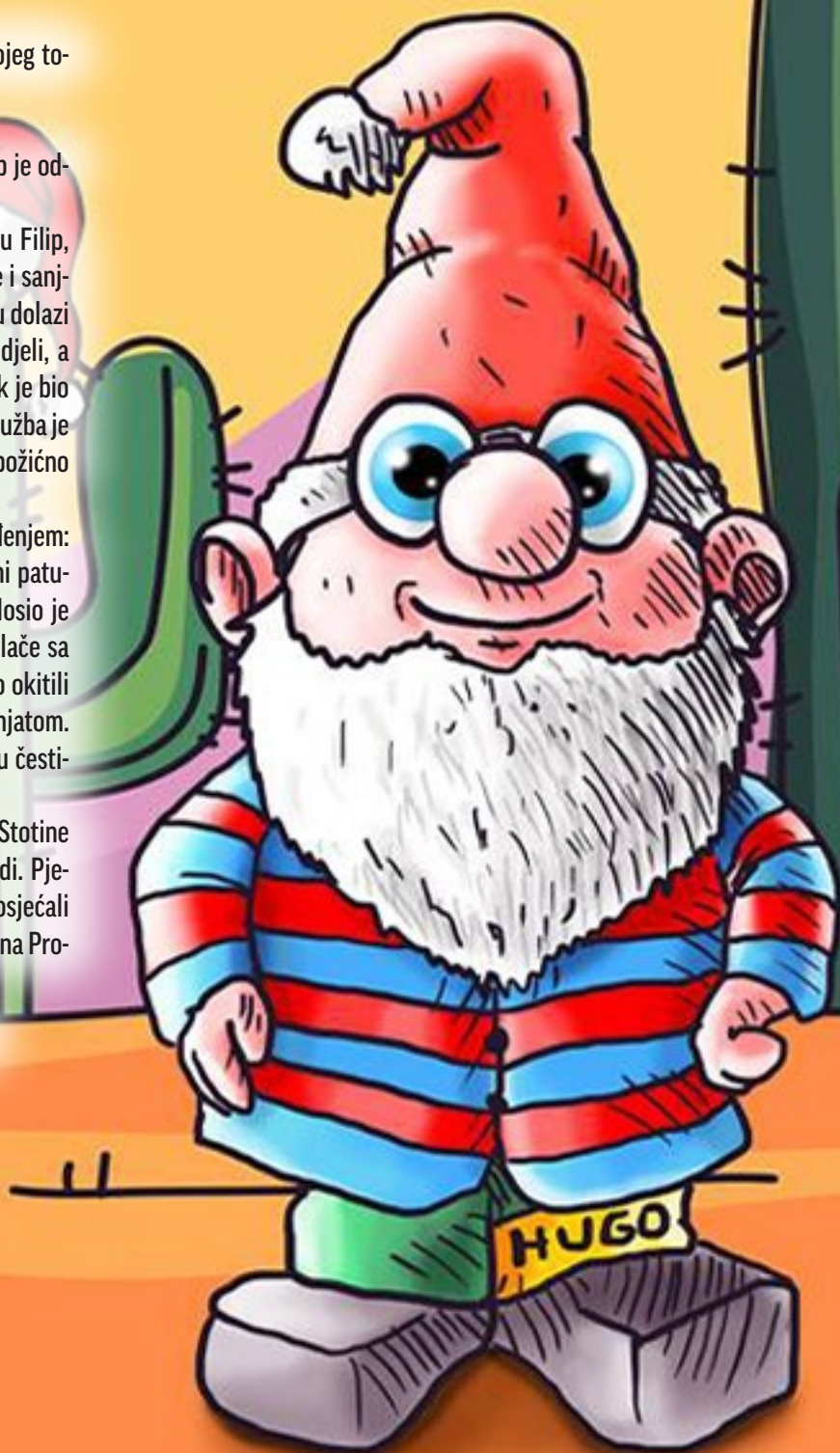
Bijeli snijeg bio je posvuda po livadi. Filip je odmah otrčao po svoje prijatelje.

Nije još bilo ni devet sati ujutro, a već su Filip, Picek, Vanček i Bendi bili vani, grudali se i sanjali. Vanček je pogledao na sat. Danas mu dolazi rođak Hugo iz Meksika. Dugo se nisu vidjeli, a ni ostali vitezovi ga nisu upoznali. Vanček je bio uzbuđen. Kako se bližilo vrijeme ručka, družba je krenula kući. Putem su uzeli prekrasno božićno drveće.

Vančekova mama ih je dočekala s iznenađenjem: u sobi ih je čekao Hugo. Hugo je bio vrtni patuljak čarobnog osmijeha i veselih očiju. Nosio je plavu majicu s crvenim vezom i zelene hlače sa svojim imenom. Nakon što su svi zajedno okitili bor, Hugo ih je iznenadio meksičkom pinjatom. Bili su oduševljeni. Nakon toga krenuli su čestitati Božić ostalim prijateljima.

Šuma je bila čarobno okićena. Kao iz sna. Stotine životinja okupile su se na Proljetnoj livadi. Pjevale su božićne pjesme i plesale. Svi su osjećali božićni duh. Bio je to divan i poseban dan na Proljetnoj livadi.

*Napisali: Marija Zubak, 3. C i Andrija Zubak 6. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

NA JEDNOJ LIVADI

Na jednoj livadi živjele su malene životinje poput mrava, gusjenica, stonoga, puževa, glista... Svi su živjeli u miru i skladu bez svađe i nasilja. Jednoga dana mrav stražar vidio je sive oblake boje grafitu. Sva bića bježala su prema velikom grebenu. Ubrzo su počele padati ogromne kapi kiše koje su potopile cijelu livadu. Nakon nekog vremena kiša je stala, ali nije se vidjelo ništa osim vode i drveća. Kako se voda nije povlačila, životinjama je ponestalo hrane. Gusjenice i mravi su se dogovorili s vrapcima da im donose hranu dok su se puževi malo stisnuli da daju mjesta i drugima u svojim kućicama. Sve je bilo dobro dok se orlovi nisu usprotivili zbog toga što su vrapci davali gusjenicama i mravima hranu. Orlovi su mislili kako će nestati hrane i da je neće biti za njih. Orlovi su radili pobune tako što su druge životinje bombardirali kamenjem, krali im hranu i rušili vrapčiće. Vrapčići to više nisu mogli izdržati pa su održali šumski sastanak. Na polovici sastanka slavuj izviđač rekao je kako se voda slijeva u obližnju rijeku. Nakon toga vrapčići i orlovi bili su u dobrim odnosima, a mravi su se odužili tako što su napravili velika gnijezda za vrapčiće.

*Napisali: Grigor Vučevac, 6. C i Marko Vučevac, 3. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

ZLOČESTI PATULJAK

Jednoga ljetnog poslijepodneva Vanček se šetao šumom i čuo je pucketanje grančica kao da ga netko slijedi. Kada se okrenuo, vidio je patuljke Ljubeka i Lilu kako se pokušavaju sakriti. Upitao ih je zašto ga slijede, a oni su mu odgovorili da su ga slijedili da vide je li istina da je on palio šumu. Vanček im je rekao da nije, ali oni su mu rekli da idu po Vitezove Proljetne livade i onda neka oni sude. Nitko osim Lile nije čuo da je Ljubek dodao: „I riješe te tvog položaja.“

Kada su svi izašli iz šume, Jago zvan Mali, Picek i Filip došli su do Vančeka i počeli ga ispitivati gdje je bio. Rekli su da su bili jako zabrinuti za njega. Ljubek je odmah potrčao Filipu i rekao kako sumnja da Vanček pali šume. Filip se začudio i rekao da će još vidjeti. Drugog dana otišao je do šumskog mudraca – sove Miška. Miško je rekao Filipu da Vanček to nije mogao učiniti zato što su se svakog dana igrali kauboja i Indijanaca, ali da je svojim ostrim vidom vidio Ljubeka kako se šulja šumom. Filip je odlučio sve istražiti. Počeo je pratiti Vančeka. Jednom je vidio Lilu i Ljubeka kako se skrivaju u šumi pa mu je nešto postalo sumnjivo. Da vidimo... Vanček tvrdi da je dobar, Ljubek tvrdi da Vanček pali šume, Lila nikada ne govori, a to može značiti da nešto skriva. „Znam!“ viknuo je Filip. Sjetio se da mu je mama pričala o ljetnim požarima. Filip je otišao iz šume i počeo tražiti Lilu i Ljubeka po vrtu, no tamo ih nije prepoznao, ali je vidio jako puno drugih patuljaka. Tada je Filipova mama došla

u vrt tako da se patuljci nisu usudili micati. Filip je svakom patuljku pogledao naljepnicu na donu na kojoj je pisalo ime svakog od njih. Dok je Filip drugima gledao naljepnice, Ljubek je šmugnuo i ostavio Lilu Filipu. Kad je Filip došao do nje, ona se rasplakala i sve mu priznala. Filip se naravno naljutio, ali je bio zadovoljan jer je doznao istinu. Sada samo treba naći Ljubeka i očitati mu lekciju o laganju. Filip je pozvao ostale Vitezove Proljetne livade da nađu Ljubeka i dovedu ga njemu, a Filip će sam pretražiti kuću. Picek je pretražio livadu, a Bendi rijeku i sve oko nje. Filip je počeo od svoje sobe koja se nalazila na prvom katu kuće. Gledao je u ormar, ali Ljubeka nije bilo. Zatim je pogledao u škrinju u kojoj ga također nije bilo. Nije bio ni u ladicama ni na Filipovom radnom stolu. Filip je zatim pogledao u škrinju i krajičkom oka vidio Ljubeka kako puže u mračniji kut ispod kreveta da bude manje primjetan. Filip ga je povukao za nogu, ali se Ljubek primio za krevet i nije ga puštao. Filip je razmislio i pošakljao Ljubeka po stopalu da se pusti i to je uspjelo.

Otišli su u vrt te ga je Filip privremeno kaznio zabranom izlaska iz vrta i morao je svakodnevno orati s glistama po vrtnim gredicama dok Lila jednako dugo nije smjela izaći iz vrta. Sve je konačno opet bilo normalno i svi su ponovno bili sretni osim Ljubeka i Lile.

*Napisali: Talia Drašković, 6. C i Petar Dragia, 3. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

SLOMLJENO KRILCE VRAPČIĆA RICHARDA

Jednoga proljetnog jutra Filip i Picek šetali su šumom dok je dupin Bendi plivao rječicom pored njih. Nakon nekog vremena čuli su neko cijukanje koje je dopiralo iz grmlja pa su otišli provjeriti što je to. Najprije nisu vidjeli ništa, ali kada su bolje pogledali, vidjeli su vrapčića s krilom ispod grane. Bendi je stalno zapitkivao što se događa jer iz vode nije imao dobar pogled. Filip je pitao vrapca: „Kako se zoveš, maleni?“, a on mu je odgovorio: „Richard.“

Picek je zatim upitao Richarda što mu se dogodilo s krilom, a Richard je ispričao: „Mirno sam letio svojim putem kad sam odjednom spazio crva i toliko sam se zagledao u njega da nisam gledao kamo letim pa sam se zabio u drvo.“ Filip se sažalio nad njim i ponio ga je kući da ga tamo njeguje. Uzeo je malo zavoja da mu zavije krilce, a da ga učvrsti uzeo je štapić od sladoleda. Čak je na grani debela pored prozora svoje sobe napravio maleno gnijezdo posebno za njega. Hranio ga je uglavnom sjemenkama pšenice i suncokreta i raznim voćem i povrćem. Nakon nekoliko tjedana krilce vrapčića Richarda posve je zacijelilo i mogao je ponovno letjeti.

Vrapčić Richard bio je jako zahvalan što su mu pomogli Vitezovi Proljetne livade pa im je rekao da ga, ako ikada zatrebaju njegovu pomoć, samo pozovu jer će on uvijek biti tu za njih.

*Napisali: Luka Taslak, 6. A i Petar Taslak, 4. B
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

PICEKOVA BOLEST

Jutro je počelo uobičajeno. Cvrkut ptica probudio je Filipa iz toploga kreveta. Dan je bio savršen za ribolov. Filip, Picek, Vanček i Bendi spremali su se u ribolov. Picek se još od jučer ponašao čudno, bio je nerazgovorljiv, bilo mu je hladno i boljela ga je glava. Vanček je posumnjao na vrućicu.

Filip je otrčao kući po toplomjer, a on je pokazao da Picek ima visoku temperaturu. Vitezovi Proljetne livade tražili su način da pomognu Piceku. Bendi se sjetio da mogu pitati sovu Mudricu. Zabrinuta družba otišla je u šumu po savjet, a Picek je ostao ležati u kući. Sova Mudrica pravila se važna jer su je za pomoć pitali Vitezovi Proljetne livade. Predložila je družbi da Piceku naprave brezin sok. Filip je znao da će ovoga puta trebati pomoć roditelja. Hitno su nabavili sastojke i napravili najfiniji brezin sok.

Ne samo da je Picek ozdravio, već su svi uživali u soku. Picek je opet bio živahan, a Bendi je od sreće napravio skok u vis.

*Napisali: Marija Zubak, 3. C i Andrija Zubak 6. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

ŠUMSKI SVIJET

Ivančica je bilo posvuda, i po livadama i po vrtovima, a Vanček se stalno divio njihovoj ljepoti. Štoviše, napisao je nekoliko pjesama o ivančicama, čak i jednu baladu. Šušalo se da potajno radi i na mjuziklu u kojem bi sve uloge imale ivančice. Mjuzikl bi, pretpostavljate, veličao ivančice, što nije ni čudno jer je zaista divno vidjeti livadu punu ivančica na kojoj se lagano njišu u ritmu povjetarca oponašajući osmice u valceru. S obzirom na to da je Vanček toliko volio ivančice, prvi se ujutro ustajao da bi ih otišao zaliti. No, jednog jutra, kada je Vanček došao zaliti ivančice, primijetio je veliki znak: GRADI SE! Vanček je potrčao do tajnog skrovišta Vitezova Proljetne livade da im priopći vijesti. Vanček je utrčao u kuću kada su ostali vitezovi doručkovali. Za doručkom su razgovarali tko bi mogao nešto graditi na njihovoj livadi.

„Mogla bi to biti prepelica Li Je Pa. Ona se nedavno doselila iz Japana pa treba mjesto za život“, reče Filip.

„Patuljci imaju tajne sastanke već mjesecima, možda oni nešto planiraju“, rekao je Vanček.

Vitezovi završe doručak sa zaključkom da će dogovoriti sastanak s patuljcima i sa šumskim bićima.

Došao je dan sastanka. Svi patuljci, vitezovi i šumska bića našli su se na livadi. Kada su se svi smjestili, Filip je počeo: „Kao što svi znate, okupili smo se ovdje da saznamo tko želi izgraditi kuću na našoj livadi.“ Nakon što je Filip to rekao, svi su se patuljci sumnjivo pogledali. Ostali su shvatili da se patuljci ponašaju čudnije nego inače. Vanček upita patuljke: „Jeste li to možda vi? Znamo da imate tajne sastanke već mjesecima.“ Patuljci su ostali u tišini osim patuljka Štefa. On je krenuo govoriti istinu, ali ga ostali patuljci krenu utišavati. Sada su svi saznali da su to patuljci, a ne prepelica Li Je Pa. Vitezovi Proljetne livade i sva šumska bića pobunila su se protiv patuljaka.

U svoj toj zbrci javila se prepelica Li Je Pa: „Imam prijedlog koji bi pomogao i patuljcima i vitezovima i šumskim bićima. Sutra se vraćam u Japan, a prije Japana posjetit ću Francusku gdje ima jako puno šuma i livada na kojima se može graditi koliko se god kuća želi! Patuljci se mogu preseliti tamo.“ Svima se svidio njezin prijedlog. Sutradan ujutro svi su se patuljci, osim Vančeka i njegove obitelji, spakirali i otišli s prepelicom Li Je Pom u Francusku. Nekoliko mjeseci kasnije u Filipovu je poštu došla razglednica iz Francuske na kojoj je pisalo: „Lijepo se provodimo u Francuskoj. Vidimo se za Božić! Lijep pozdrav! Patuljci.“

Kada su patuljci došli za Božić, gledali su mjuzikl Ivančice koji je skladao Vanček i svi su se prekrasno proveli.

*Napisali: Lara Čabraja Rukavina, 3. A i Enea Kulenović Gudan, 6. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

VESTA JEŽA BOCKA

Jednoga lijepog jesenskog dana Filip, Picek i Vanček hodali su šumom i skupljali kestenje s tla. Osim vjetra začulo se i plakanje. Picek je prvi primijetio plač s pomoću svojeg oštrog sluha. Obavijestio je druge vitezove i krenuli su u smjeru plača. Iza jednoga grma našli su ježa Bocka koji je plakao. „Što nije u redu? Zašto plačeš?“ pitao je Filip.

„Bodlje su mi preoštre i opasne. Nitko ne želi biti u mojoj blizini. Nemam prijatelja“, odgovorio je jež Bocko kroz suze.

Vitezovi su predložili mnogo ideja, no nijedna nije bila rješivija Bockova problema. Svaka je ideja imala svoj nedostatak: Bocko ne bi mogao skupljati hranu, micati noge ili bi je jednostavno bilo nemoguće izvesti. Tada se Filip sjetio još jedne ideje: „Mogli bismo posuditi vunu ovce Jane, a moja bi ti mama mogla isplesti debelu vestu. Vesta će sakriti bodlje i imat će gumbe da je možeš skinuti i prikupljati plodove“, objasnio je Filip. Svi su bili oduševljeni tom idejom i vitezovi su uskoro krenuli prema kući ovce Jane. Njezina je kuća blizu rijeke pa su putem sreli Bendija, riječnog delfina. Kako su Jana i Bendi bili susjedi i prijatelji, a Jana je dugovala Bendiju uslugu, dala je svoje runo vitezovima kao otplatu duga Bendiju. Svi su krenuli prema Filipovoj kući gdje su obojili vunu u različite boje. Filip je bio zadužen za crvenu, Vanček za plavu, Picek za žutu, Bendi za ljubičastu, Filipova susjeda glista Zorica za zelenu, a ovca Jana za narančastu. Nakon što su uljepšali svu vunu, Filip ju je odnio svojoj mami da isplete vestu. Nakon nekog vremena Bockova šarena vesta konačno je bila gotova. Sve što je nedostajalo bila su tri mala gumba. Filip je uzbuđeno gledao dok je mama na vestu šivala tri lijepa plava gumba. Kada je jež Bocko vidio svoju novu vestu, bio je oduševljen. Ne samo da je dobio puno novih prijatelja, već je dobio i puno komplimenata od njih. Jež se zahvalio vitezovima i sretno otrčao u šumu svima pokazati svoju novu vestu.

*Napisali: Dorotea Stjepčević, 6. A i Ante Alić, 3. A
OŠ Petra Zrinskog, Zagreb
Mentorica: Dijana Grbaš Jakšić*

VITEZOV I PROLJETNE LIVADE I PRINOVA

Ljetni praznici su počeli. Dječak Filip sa svojim ljubimcem Picekom šeta livadom. Naišli su na delfina Bendija koji im je rekao da je u blizini rijeke nekakvo poveće jaje. Oni su otrčali do jajeta. Filip je lagano rukama uzeo jaje, privio uz sebe i odnio ga kući. Jaje je ostavio kod patuljka Vančeka koji je rekao da će ga čuvati i brinuti se za njega. Umotao ga je u lijepu meku dekiću i nježno postavio na travu. Poslije dva tjedna ljuska jajeta je počela pucati. Vanček je počeo vrištati od sreće i uzbuđenja. Filip i Picek su odmah dotrčali, a jaje se počelo raspadati i iz njega je izišla ptica dodo. Picek je bio sretan što ima novog prijatelja. Odmah se osjećao kao veliki

brat pa je prinovi pokazao dobrodošlicu crvićem kojeg je sam pronašao. Malac je prihvatio nespretno poklon te na taj način uzeo Piceka za starijeg brata. Svi su dijelili Picekovu radost. Filip je uzeo loptu i svu su otišli na obližnju livadu koja je bila u blizini rijeke pa je i Bendić uživao u novom prijatelju. Motrio ga je iz vode i pazio da malac ne padne u vodu. Mali se dodo malo stidio. Sutradan je Filip predložio da vitezovi daju ime malom dodi. Vanček je predložio da se zove Harry. Picek se razveselio što je značilo da mu se ime sviđa. I Filip se složio. Cijeli ljetni praznici su prošli u zajedničkoj igri i novim pustolovinama ove vesele družine.

Antonio Marić, 6.a i Andrea Marić, 2.a (ilustracija)

OŠ Josipa Lovrečića, Otok

*Mentorice: Martina Baković, Antonela Jelić i Irena Jurić
(ilustraciju obradio Fantasy Factory)*

JESI LI RAZMIŠLJAO?

Bio je lijep i sunčan dan dok su Filip i Picek šetali slavonskom šumom. Odjednom su čuli glasno lajanje i vikanje s kraja slavonske šume: „Upomoć, upomoć!“. Potrčali su do kraja šume gdje se nalazio vodopad - Vodopad sreće u kojemu se Bendi volio osvježiti i izvoditi predivne dupinske skokove i salta. Na vrhu vodopada stajala su dva psa. Lajali su i zavijali, ali Filipu nije bilo jasno zašto. Kad su malo bolje pogledali, vidjeli su da vodopada nema, odnosno ne curi voda iz njega. Bendi je bio razočaran i nesretan jer vode nije bilo. Picek je preletio do vrha vodopada te podnio izvješće Filipu o tome što se gore događa. Rekao je da se gore začepila rupa kroz koju prolazi voda. Filip je uzeo užu na čijem je kraju bila privezana kuka. Zabacio je užu koje se zabolo u zemlju. Penjao se polako, ali sigurno. Kada je stigao gore, imao je što vidjeti. Jednom psu je zapela noga u poluzi. Filip je pažljivo izvukao pseću nogu. Na ogrlici je pisalo ime Roki, a kod drugog Zuma. No, nije sad vrijeme za ćaskanje. Vodopad još uvijek ne radi. Filip je promatrao i promatrao, a nakon nekog vremena se sjetio kako će popraviti sistem vodopada. Uz pomoć Piceka i novih prijate-

lja, Filip je popravio poluge i vodopad je mogao nastaviti dijeliti svoju sreću. Mlazove vode spremno je dočekivao Bendi koji je pokazivao svoje sposobnosti. Filip i Picek su se pozdravili s malenim psima i krenuli kući. Kad su došli u vrt, sjeli su ispred vrtnog patuljka Vančeka i prepričavali mu pustolovinu na vodopadu. Vanček je pažljivo slušao, a na kraju je upitao Filipa: „Filipe, jesi li razmišljao da Zuma i Roki budu novi članovi vitezova Proljetne livade?“. Filip je bio iznenađen tom idejom. Vratio se do vodopada po psiće, ali ih tamo nije bilo. Šetao je šumom tražeći Zumu i Rokija, ali ih nije mogao pronaći. Kada je tužno krenuo kući nakon neuspješne potrage, za oko mu je zapala špilja koja se nalazila ispod vodopada. Zavirio je tamo, a unutra su bili psići. Sve troje su se sretno vratili kući, a vitezovi Proljetne livade su dobili nove članove. I tako su vitezovi Proljetne livade nastavili spašavati i čuvati prirodu hrabro do kraja života.

*Iva Martinović, 6.a i Mia Martinović, 2.a (ilustrirala)
OŠ Josipa Lovrečića, Otok
Mentorice: Martina Baković, Antonela Jelić i Irena Jurić
(ilustraciju obradio Fantasy Factory)*

VITEZOVİ PROLJETNE LIVADE (SLAVONSKA VERZIJA)

Dječak Filip je jednog dana šetao uz rijeku Bosut. Čuo je neko šuškanje u visokoj travi. U trenu se ispred njega stvorila ptica koju nikad prije nije vidio u svomu kraju. Bila je to ptica dodo koju je nazvao Picek. Dječak i ptica ubrzo su postali prijatelji. Dok su šetali, ugledali su staru vikendicu te čuli neki glas. Približili se i vidjeli vrh kapice u blatu. Bio je to maleni patuljak Vanček. Filip i Picek spasili su vrtnog patuljka. Postadoše prijatelji. Vrtni patuljak je pošao u šetnju s njima. Filipu nije bilo jasno kako može razumjeti životinje. Nikada nije mario što mu je baka govorila kako on ima rijetki dar da razumije životinje. Dar je to koji je i ona imala. U njegovom dubokom razmišljanju prekinula ga je velika kap vode iz Bosuta. Trojica su se prijatelja okrenula u isto vrijeme. Nisu mogli vjerovati da se tako velika riba smjestila u Bosut. Bio je to delfin Bendi. On nije znao gdje se nalazi. Trebao je stići kod svojih rođaka u Zadar, ali

se dogodila velika oluja nakon koje se izgubio. Delfin Bendi je postao njihov prijatelj. Svi su složno nastavili pričajući. Odjednom su čuli hitac lovačke puške. Svi su potrčali i legli na tlo. Vidjeli su kako mladi jelen Jakov leži na tlu ranjen. Zamolio ih je za pomoć. Filip je skinuo svoju jaknu i povezao je Jakovljevu ranu. Jelenu je bilo bolje. Izišli su na livadu uz koju je još uvijek tekla rijeka Bosut. Htjeli su ovoj skupini dati neko ime. Jakov je rekao da se mogu zvati vitezovi Proljetne livade budući da su mu spasili život. Mladi jelen Jakov bio im je zahvalan do kraja života i javljao je sve šumske vijesti dugo vremena. Filip je vrtnog patuljka Vančeka stavio u mamin vrt koja ga je osvježila novom bojom, ptica dodo Picek je na obližnjoj farmi pronašla veliko stablo na kojemu se nastanila i promatrala stanje u stadu ovaca, a delfin Bendi je dočekao ljeto u Filipovom bazenu.

Lorena Dabro, 6.a i Petra Trbljanić, 2.a (ilustrirala)

OŠ Josipa Lovrečića, Otok

*Mentorice: Martina Baković, Antonela Jelić i Irena Jurić
(ilustraciju obradio Fantasy Factory)*

VITEZOVİ SPAŠAVAJU HRASTOVU ŠUMU

Dok je uživao u svježini vode na Virovima, Bendi je otkrio kako radnici velike tvrtke planiraju uništiti dijelove šume uz vodu. Kad je bio siguran u to što je čuo, podijelio je vijest s ostalim članovima vitezova Proljetne livade: vrtnim patuljkom Vančekom, pticom dodo Picekom i dječakom Filipom. Prije nego je stigao Bendi, vitezovi su se bavili svojim aktivnostima: Picek je bježao od svoje sjene, Vanček je ukupljeno spavao, a Filip je igrao omiljenu igricu. Dočekali su prijatelja koji im je ispričao što je čuo i vidio, uto se dogodilo čudo: zemlja se počela pod njima micati. Pojavila se velika ruka. Prvo jedna, zatim druga pa i glava i tako sve dok se iz zemlje nije izvukao desetak metara visok div. Gorostas je, osim što je bio strašno visok i jak, imao nježno lice koje je krasio osmijeh od uha do uha. Iznenadenim vitezovima, nikako prestrašenim, div je rekao da se zove Enen i da je zaštitnik ove šume tisućama godina. Također je rekao da prati vitezove već dulje vrijeme i da je uvijek spreman pomoći. Došao je trenutak kada vitezovi ne mogu sami nego im je potrebna njegova pomoć. U međuvremenu su u šumu stigli radnici koji su postavili kontejnere, šatore, dovezli bagere, kamione... Enen je imao plan, budući da je Vanček građen od čvrstog materijala, bacio se pod gusjenice vozila koje se više nije moglo pokrenuti. Brzo se prebacivao od vozila do vozila te je tako onesposobio nekoliko strojeva. Bendi je u vodi spremno čekao nove informacije o tijeku akcije. Picek je radnicima odvrtao pozornost tako što je ključao po staklima i pokojeg je radnika ključnuo po ramenu ili glavi. Radnici su bili iznenadeni njegovom pojavom. Takvu pticu nisu vidjeli, osim u knjigama. Radnici koji su išli sjekirama na stara hrastova debla, Enen je prvo upozorio neka prestanu s poslom,

ali nisu dobili odobrenje svojih šefova. Tada je Enen počeo hvatati radnike i bacati ih prema vodi gdje ih je spremno dočekivao Bendi. Budući da Bendi nije želio više kaznu za radnike, spašavao ih je pa su radnici kako bi se odužili Bendiju za spašeni život, otišli iz šume. Filip je s djedom učio voziti traktor te je znao kako upaliti strojeve i odvesti dalje od šume. Nakon ove usklađene viteške akcije i sretnoga završetka, div se opet zakopao u zemlju, a ostali članovi družine su se pripremali za sljedeću veliku pustolovinu. U iščekivanju novih pustolovina, akcije spašavanja hrastove šume su se uvijek rado sjetili kada su zajedno sjedili i razmišljali kako je lijepa priroda.

*Franjo Radošević, 6.a i Gabrijel Sundi, 2.a (ilustrirao)
OŠ Josipa Lovrečića, Otok
Mentorice: Martina Baković, Antonela Jelić i Irena Jurić
(ilustraciju obradio Fantasy Factory)*

NE ZABORAVI VJEROVATI U SEBE

19.6.2018.

Od samoga rođenja bio sam sretan pa su mi moji roditelji nadjenuli ime Srećko. Imam kao neki sindrom Down, ne znam što je to, ali dobro. Imam, samo malo... 5, 6, 7, 8, 9... 9 godina i za nekoliko dana mi je rođendan. 21.6. mi je rođendan i pada u četvrtak, jedvaaa čekam. Nedavno su mi roditelji nestali. Mislim, nisu se baš izgubili, nego su se smanjivali i smanjivali i kasnije ih više nije bilo. Dugo sam bio tužan, ali onda mi se rodila nada da mogu sam pokušati živjeti i tako steći samopouzdanje. Najgore vrijeme moga života uljepšali su moji prijatelji - 3 hrabra, snažna, draga i najjjbolja viteza. Zovu se Mirko, Olaf i Živko.

20.6.2018.

Danas sam šetao vrtom i tamo pronašao tatinu knjigu Legende. Listao sam i listao i pronašao legendu o planini Silimanajro. Piše da baš na toj planini postoji lijek protiv smanjivanja. Gledajte, ne znam zašto se knjiga zove Knjiga legende, ne pada mi uopće na pamet što bi mogla biti legenda. Odlučio sam da sutra, na svoj rođendan, pratim kartu sve do planine Silimanajro. Vitezovi su htjeli organizirati zabavu, a ja sam se pravio kao da me to više ne zanima i da sam sada tinejdžer. Poskrivečki sam se spakirao i u 20 sati legao u krevet jer sam mislio krenuti u 3 sata ujutro. Nisam ništa govorio vitezovima tako da oni i ne znaju da ja idem.

21.6.2018.

Sretan mi rođendan!!!!!!! Konačno tih 10 dugo čekanih godinaaaaa!!!!!!! Trenutačno su 3 sata i išuljao sam se iz dvorišta. Kada sam bio mali, mama me naučila na sat i njega uvijek nosim sa sobom jer na sebi ima sliku moje obitelji. Jako sam sretan i uzbuđen, napokon vidim svijet izvana. Više to nije velika bijela ograda, ni zelena raskošna trava, a bome ni to dvorište koje mi je „brani- lo“ vanjski svijet. Sada vidim livade pune šarenog cvijeća, mačke kako love miševе, jabuke kako padaju s drveća; crvene su, rumene, osjetim im miris na udaljenosti od pola metra. Ahhh, kako je samo čarobna i slasna ta priroda, a slasna je jer sam pojeo jednu predivnu jabuku. Hihi!

22.6.2018.

Jo, pa ne znam kako da vam kažem, ali mislim da sam se zaljubio!!! Ona je predivna, inače je jednorog i zove se Dana. Ima predivnu šarenu kosu, srebrni i sjajni rog i lijepu i mekanu bijelu dlaku. Aaaaaa!!!! Uhh, od previše leptirića u trbuhu zaboravio sam pratiti mapu. Haha! Putem sam pričao s Danom, ona također ima sindrom Down i ne zna što je to i ima isti cilj kao i ja pa smo se zajedno zaputili prema planini.

23.6.2018.

Jaooo, užasno sam ljut! Upao sam u rupu, ali na svu sreću, bila je tu Dana pa me ona izvukla tako da je svoj predivan rog pružila meni u rupu jer nisam mogao sam izići. Ipak sam ja patuljak. Bijes me malo prošao jer je tu bila Dana. Cijeli smo dan prespavali jer smo bili umorni tako da se ništa posebno nije događalo.

24.6.2018.

Trenutačno s ovog mjesta vidim tri planine tako da ne znam koja je Silimanajro. Dana je otišla do neke slatke vjeverice... joj, ma kako se samo ona zove?! Aha, Mucko. Otišla ju je malo ispitati i posavjetovati se. Nažalost, Dana se vratila tužna lica. Ispalo je da je legenda nešto izmišljeno, kao neka bajka, ne znam više, i da naša planina Silimanajro uopće ne postoji. Dana je odlučila sa mnom krenuti kući da ne budem sam. Ah, sva čarolija koju sam vidio kao da je nestala, nema je više.

25.6.2018.

Cijelu smo noć hodali, a zatim smo ostatak puta letjeli jer Dana ima krila. Pojavio sam se u dvorištu i vitezovi su odmah potrčali prema meni. Plakali su od sreće što me vide, već su pomislili da mi se nešto dogodilo. Njihov zagrljaj kao da nije bio potpun kao da me nisu mogli do kraja zagrliti i sami su rekli da sam im čudan. I da, krevet mi je odjedanput bio prekratak. Hm, nešto mi tu „smrdi“.

26.6.2018.

Jaoo, jao, jao pa ja sam genijeeeee!!!! Pa pronašao sam lijek protiv smanjivanja, znate zašto me vitezovi nisu mogli potpuno zagrliti i zašto mi je krevet bio kratak?! Ovako, kako sam u zadnje vrijeme sretan i događaju mi se predivne stvari, moje se srce puni dobrom vibrom i sve više i više raste i nikada ne može puknuti ni eksplodirati, ništaaaa!!! Nažalost, moji su roditelji bili željni sreće i ljubavi i zato... Moram vam još ovo reći: Ne zaboravite da je sreća ono što u životu imamo. I ako nekoga izgubite, ne zvlačite se u crno... crno je loše, a svijetle boje čuvaju vas poput anđela. Primjerice, bijela. Svatko ima svojeg anđela, samo ga treba pronaći u sebi, u srcu. Ako to uspijete, bijelo će vas nositi na nježnim rukama cijeli život i osjećat ćete se kao da lebdite ili hodate po mekanim oblacima. To je raj. Treba samo otvoriti svoje srce i vidjeti da se možeš upravo tako osjećati. I to vrijedi za sve; ne samo za mene. Vrijedi za moje vitezove, Danu i tebe. Upravo tebe.

Ja sam pokušao i uspio sam. Pokušaj i ti!

*Valentina Krajina, 7.a i Karlo Krajina, 1.a
OŠ Ksaver Šandor Đalski, Donja Zelina*

A series of horizontal lines for writing, consisting of 25 evenly spaced lines.

Vrijednost projekta Vitezovi proljetne livade leži u timskom radu koji se od učenika tražio. Povezivanje djece starije i mlade dobi korisno je objema skupinama. Starija djeca prenose svoja znanja te potiču i usmjeravaju mlađu skupinu te time uče kako biti mentor, kako se brinuti za mlade od sebe i kako uspješno izvesti projekt do kraja, a mlađa skupina dobiva znanje od starije skupine.

Svaki tim sačinjavaju dva osnovnoškolca, jedan iz nižeg i jedan iz višeg razreda, a zadatak im je bio napisati nastavak priče kojih su nekoliko dobili od udruge ili potpuno novu priču s jednim, dvojicom, trojicom ili svom četvoricom vitezova Proljetna livade, a to su: dječak Filip, baiji dupin Bendi, dodo ptica Picek i vrtni patuljak Vanček te nam svojom pričom poslati neku poučnu poruku ili upoznati s nekim po njima važnim pojmom.

Posebna zahvala Matiji i njegovom prijatelju Downu na nadahnuću za neke uvodne priče!

Slikovnica Vitezovi Proljetne livade rezultat je natječaja udruge Mlada pera iz Čakovca, a financirana je sredstvima Ministarstva za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku, Općine Mala Subotica, Općine Štrigova te NP Krka.

Autor: Gorkić Taradi i grupa mladih autora

Ilustracije: Fantasy Factory (<http://fantasyfactory.eu/>)

ISBN: 978-953-59960-2-6

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001023453.

Cijena: 60,00 kuna

9 789535 996026